

פרשת שמיני פרק ט יום השמיני

עמוד ב: המשך מבנה הפרק

א ויהי, ביום השמיני, קרא משה, לאהרן ולבניו ולזקני ישראל. ב ויאמר אל-אהרן, קח-לך עגל בן-בקר לחטאת ואיל לעלה-תמימים; והקרב, לפני ה'. ג ואל-בני ישראל, תדבר לאמר: קחו שעיר-עזים לחטאת, ועגל וכבש בני-שנה תמימים לעלה. ד ושור ואיל לשלמים, לזבח לפני ה', ומנחה, בלולה בשמן: כה היום, ה' נראה אליכם.

מסגרת של הפרק המתחיל בשבת, באמצע סיפור על חטא, ובסוף שוב לשון שבת.

מסגרת של התלמוד, שבתוכה שבת של עם ישראל העדה.

ה ויקחו, את אשר צוה משה, אל-פני, אהל מועד; ויקרבו, כל-העדה: ויעמדו, לפני ה'. ו ויאמר משה, זה הדבר אשר-צוה ה' תעשו-וירא אליכם, כבוד ה'. ז ויאמר משה אל-אהרן, קרב אל-המזבח ועשה את-חטאתך ואת-עלתך, וכפר בעדך, ובעד העם; ועשה את-קרבו העם, וכפר בעדם, כאשר צוה ה'. ח ויקרב אהרן, אל-המזבח; וישחט את-עגל החטאת, אשר-לו. ט ויקרבו בני אהרן את-הדם, אליו, ויטבל אצבעו בדם, ויתן על-קרנות המזבח; ואת-הדם יצק, אל-יסוד המזבח. י ואת-החלב ואת-הקלית ואת-היתרת מן-הכבד, מן-החטאת-הקטיר, המזבחה: כאשר צוה ה', את-משה. יא ואת-הבשר, ואת-העור, שרף באש, מחוץ למחנה. יב וישחט, את-העלה; וימצאו בני אהרן אליו, את-הדם, ויזרקוהו על-המזבח, סביב. יג ואת-העלה, המציאו אליו לנתחיה-ואת-הראש; ויקטר, על-המזבח. יד וירחץ את-הקרב, ואת-הכרעים; ויקטר על-העלה, המזבחה. טו ויקרב, את קרבן העם; ויקח את-שעיר החטאת, אשר לעם, וישחטוהו ויחטאוהו, כראשון. טז ויקרב, את-העלה; ויעשה, כמשפט. יז ויקרב, את-המנחה, וימלא כפו ממנה, ויקטר על-המזבח-מלבד, עלת הבקר. יח וישחט את-השור ואת-האיל, זבח השלמים אשר לעם; וימצאו בני אהרן את-הדם, אליו, ויזרקוהו על-המזבח, סביב. יט ואת-החלבים, מן-השור; ומן-האיל-האלה והמכסה והקלית, ויתרת הכבד. כ וישומו את-החלבים, על-החזות; ויקטר החלבים, המזבחה. כא ואת החזות, ואת שוק הימין, הניף אהרן תנופה, לפני ה'-כאשר, צוה משה. כב וישא אהרן את-ידו אל-העם, ויברכם; וירד, מעשת החטאת והעלה-והשלמים. כג ויבא משה ואהרן, אל-

אהל מועד, ויצאו, ויברכו את-העם; וירא כבוד-ה', אל-כל-העם. כד ותצא אש,

מלפני ה', ותאכל על-המזבח, את-העלה ואת-החלבים; וירא כל-העם וירנו, ויפלו על-פניהם. א ויקחו בני-אהרן נדב ואביהוא איש מחתנתו, ויתנו בהן אש, וישומו עליה, קטרת; ויקריבו לפני ה', אש זרה-אשר לא צוה, אתם. ב ותצא אש מלפני

5 פעמים מוזכר צונו של ה' או של משה, אבל בפעם ה-6 בני אהרן עשו לא כצונו ה'.

ה', ותאכל אותם; וימתו, לפני ה'. ג ויאמר משה אל-אהרן, הוא אשר-דבר ה' לאמר בקרבי אקדש, ועל-פני כל-העם, אקבד; וידם, אהרן. ד ויקרא משה, אל-מישאל ואל אלצפן, בני עזיאל, דד אהרן; ויאמר אלהם, קרבו שאו את-אחיכם מאת פני-הקדש, אל-מחוץ למחנה. ה ויקרבו, וישאם בכתנתם, אל-מחוץ, למחנה-כאשר, דבר משה. ו ויאמר משה אל-אהרן ולא לעזר ולאיתמר בניו ראשיכם אל-

תפרעו ובגדיכם לא-תפרמו ולא תמתו ועל כל-העדה יקצף; ואחיכם כל-בית ישראל-יבכו את-השרפה אשר שרף ה'. ז ומפתח אהל מועד לא תצאו פן-תמתו-כי-שמן משחת ה' עליכם; ויעשו, כדבר משה.

ז ומפתח אהל מועד לא תצאו פן-תמתו-כי-שמן משחת ה' עליכם; ויעשו, כדבר משה.

הביטוי הזה מצוי בתורה רק כאן ובמיתת אהרן, במדבר כ, כט: ויראו כל-העדה כי גוע אהרן ויבכו את-אהרן שלשים יום כל בית ישראל. בשניהם הצער קשור לאהרן.

התורה יודעת לצבוע אותו במסגרת יותר חגגית
ובמה שהתחילה בשבח עם ישראל
מסיימת באתה אקורד, ואפילו טוב יותר.
בסוף העם נקרא עדה, מלשון עדות, ומלשון מאוחדים, וכן הבטוי בית ישראל
שמופיע רק עוד פעם, ושוב לגבי אהרון, כשמת והספידוהו כל בית ישראל.
אבל גם החטא עצמו
הודגש במילים שנשמעים נעלים ולא בזויים.
אש ה' זו שכינה, והיא יצאה לשרוף הקרבנות, כלומר הקרבנות רצויים,
אותה לשון נאמר על בני אהרון.
כן, הם חטאו ובכל זאת היו רצויים,
לכן הפרק מסתיים בטון יותר חגגי.

Parashat Shemini

Even stories that we know to be sad and tragic are presented by the Torah in a celebratory manner. Even the story of Nadav and Avihu, which **begins on a high note** and comes crashing down, ultimately **ends on a high note**, as well, with the people of Israel now identified as an **edah**, from the word attestation, indicating that they are a single, unified group. We see this in the expression **beit Yisrael** – the House of Israel - as well, which appears only one other time in the Torah, on the occasion of Aharon's passing, when the people joined together to eulogize him. Even the sin of Nadav and Avihu is presented in language that sounds lofty rather than contemptible. The **“fire of God”** refers to the Shekhina, which comes out to burn the sacrifices, i.e., the sacrifices that are desired by God. This is the exact language that we find with Nadav and Avihu. Yes, they sinned, but they were desired by God nonetheless.